

Motion till riksdagen

1985/86:Ju709

Bengt Harding Olson (fp)

Rätten till muntlig förhandling i hovrätt

I ett rättssamhälle avgörs ett brottmål efter muntlig förhandling i domstol, där båda parter, alltså åklagare och tilltalad samt eventuell försvarare, framfört sina synpunkter. Detta är en grundregel med många undantag av flera skilda skäl. Men gemensamt för samtliga fall är att det rättsliga avgörandet utan närvaro av den misstänkte sker med dennes goda minne.

Det finns dock fall där den misstänkte inte godtar ett sådant förfarande utan kanske t. o. m. kräver muntlig rättegång. Fråga uppkommer då om rättsväsendet kan eller bör medge eller vägra en sådan framställning.

Gällande rätt innehåller olika regler för första resp. andra domstolsinstanser. I underrätt synes man vara tvingad att medge muntlig förhandling. Hovrätten kan dock vägra sådan förhandling i de fall talan är uppenbart oggrundad och förhandling är uppenbart obehövlig, och detta gäller oavsett brottets grovhet och påföljdens stränghet.

Ett sådant rättsläge förefaller tvivelaktigt ur rättssäkerhetssynpunkt. Hovrättens roll är ju särskilt viktig eftersom denna domstol i realiteten fungerar som sista instans. En lagändring synes därför välmotiverad för att inte otillbörligt inskränka den tilltalades rätt till muntlig förhandling. En lagändring som balanserar tilltalads berättigade intressen mot rättens rimliga effektivitetskrav utgår från gällande regler (RB 51:21) men därutöver bör krävas att fängelsepåföljd ej ådöms i målet.

Hemställan

Mot bakgrund av det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär förslag om sådan ändring i rättegångsbalken som i motionen anförts om dom utan huvudförhandling i hovrätt.

Stockholm den 21 januari 1986

Bengt Harding Olson (fp)